

Kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački i veliki kancelar HKS-a
Pozdravni govor na proslavi Dana Hrvatskoga katoličkog sveučilišta
Zagreb, 1. lipnja 2016. godine.

Uzoriti gospodine Kardinale,
preuzvišena gospodo: Apostolski nuncije i subraćo u episkopatu,
draga braćo svećenici, redovnici i sestre redovnice,
vaše visokopreosvećenstvo Metropolite zagrebačko-ljubljanski,
poštovani predsjedniče Mešihata islamske vjerske zajednice u Hrvatskoj
cijenjeni predstavnici drugih vjerskih zajednica,
poštovani predsjedniče Hrvatskoga sabora,
cijenjeni izaslaniče Predsjednice Republike Hrvatske,
poštovani Predsjedniče Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti,
cijenjeni predsjedniče Rektorskoga zbora i veleučena gospodo rektori,
veleučeni gospodine rektore Hrvatskoga katoličkog sveučilišta,
cijenjena gospodo prorektori, dekani, pročelnici i profesori,
drage studentice i studenti, dragi sveučilištarci,
poštovani uzvanici i cijenjeni gosti!

1. Dok su u meni prisutna još uvijek svježja i živa sjećanja na početna razmišljanja i prve korake koji su prije deset godina doveli do osnivanja Hrvatskoga katoličkog sveučilišta, srdačno čestitam tu obljetnicu cijelomu našem Sveučilištu i svima koji su s njime povezani.

Deset godina za jedno sveučilište uistinu nije dugo razdoblje, ali kad je riječ o jednome takvom djelu nikako ne smijemo zaboraviti Božje darove i milost koja nam je očitovana. Do sada ostvareno zahvalno promatramo u svjetlu početnih planova te s radošću možemo zaključiti da su ti planovi uglavnom podudarni s očekivanjima, uviđajući određene preinake u naglascima što ih nužno donosi početni hod, ali i sa iskoracima koji sežu i dalje od procjena mogućnosti. Na do sada ostvareno gledamo i u svjetlu teškoća i zaprjeka na koje smo nailazili i nailazimo, od izravnih pokušaja da Sveučilište ne bude osnovano i da ne počne s radom, do poteškoća u njegovu razvoju, u suradnji s mjerodavnim ustanovama i tijelima hrvatske države. Vjerujemo da su početne muke za nama i da će se ubuduće, na stabilnim temeljima, svakovrsna suradnja jačati i razvijati, prepoznajući napore Crkve da bude u hrvatskom društvu na pomoć u prevažnome području odgoja i obrazovanja.

2. Nakon četiri godine od osnutka, Hrvatsko katoličko sveučilište započelo je s nastavnim radom, te je do sada akademskim radom započelo pet studija, planirajući i daljnja širenja. To nas istinski raduje. Posebna nam je želja da se u sljedećim godinama proširuju i prostorni kapaciteti za akademski i sveučilišni život, radi čega smo pristupili izgradnji novih prostora na sveučilišnome kampusu.

Svjesni smo da dijelimo odgovornost za nove hrvatske naraštaje, izazvani sve tužnijim pokazateljima da upravo mladi i hrvatske obitelji odlaze iz Domovine. Dok molim Gospodina da nam pokaže ispravan put, od srca želim naglasiti da je važno ne poigravati se u besplodnim političkim igrama s budućnošću Domovine i hrvatskog

naroda, nego je potrebno založiti se za boljitak uvjeta života u Domovini. Posebno je važno da oni kojima je povjerena vlast upravljanja nikad ne stave svoje sebične osobne i grupne interese ispred općeg dobra hrvatskoga društva i države. Ujedno je preporučljivo svjedočanstvom vlastitoga života dati do znanja da se Domovina ljubi i tako da se iz nje – kada je to presudno – ne odlazi. Bolna povijest našega naroda uči nas da su ljudi, pritisnuti raznim nevoljama, morali u svijet. No, jednako tako, junaštvo i prave vrijednosti pokazali su oni koji su hrabro ostali čuvati Domovinu i brinuli se za njezino dobro, živeći u njoj. Bog je svakomu dao određeni poziv, ali nijedan se njegov poziv ne može ispuniti u sebičnosti.

3. Dragi sveučilištarci, dragi prijatelji! Svjesni smo da se u našoj suvremenosti i sveučilišta nalaze unutar brzih i snažnih promjena. Istodobno su ona i čvrsta uporišta u društvenoj zajednici. Vidimo da se cjelokupni život u našoj civilizaciji pokušava podvrgnuti načelima tržišta. Čini se da se i narav sveučilišta želi promijeniti ili čak uništiti upravo u vremenu, kada su sveučilišta najpotrebnija. Naime, sveučilišta drže ogledalo ispred društva. Kao što čovjek treba mjesta za razmatranja i promišljanja, tako i društvo treba mjesta na kojima će moći dublje ući u sebe i razmisliti o sebi.

Za nas vjernike, to su ponajprije mjesta susreta s Bogom, mjesta molitve i zajedništva, ali među takvim mjestima u društvu osobito se osjeća potreba za onima koja pripadaju sveučilištima. Imam dojam da se od te potrebe odmičemo, te da postoji opasnost da sveučilišta postanu »zasebni svjetovi«, bez ozbiljnih rasprava o svijetu, čovjeku i društvu. Tada konačno mjerilo nisu najdublje vrijednosti, nego se i tu sve počinje vrtjeti oko novca; to jest, sredstva postaju ciljevi. Tržište, ma koliko prožimalo naše živote, ne može doprijeti do najvažnijih odgovora.

Sveučilište u svojoj biti svjedoči otvorenost za spoznaje i znanja. Na svima nama je pak ohrabriti mlade ljude da krenu na put s nadom. Ako im mi, stariji, u iskrenosti kažemo kako vidimo život i budućnost, koji su to temelji koje smatramo dovoljno čvrstima, ne dvojim da će i novi naraštaji naći svoja uporišta i svoja sredstva, posebice u suradnji s onim što Bog njima povjerava.

Stoga mi je drago da je danas među nama kardinal Robert Sarah, izniman svjedok Crkve u Africi, sin gvinejskoga naroda, koji svjedoči životnost mlade Crkve, izgrađene na svjedocima vjere. Drago mi je da će nam on progovoriti o vrijednosti obitelji, kao važnome uporištu, koje Hrvatska i Europa, ne smiju zanemariti.

Još jedanput, veleučenom gospodinu Rektor, njegovim suradnicima u vodstvu Sveučilišta, profesorima, djelatnicima i studentima, čestitam Dan i desetu obljetnicu Hrvatskoga katoličkog sveučilišta. Pratim vas s osobitom radošću i ponosom, spominjući vas se često u svojim molitvama.